

NĂM CANH DẦN NÓI CHUYỆN CỌP

TUỆ CANG

Ngày xưa ở núi Tà Lơn tỉnh Cần Giọt bên Cao Miên, có hai thầy trò tu hành thanh tịnh. Kể từ ngày vị sư già lượm đứa bé bị bỏ rơi ở chân núi đem về am nuôi dưỡng đến nay đã được 19 năm. Những năm tháng tu trên núi, hai thầy trò thường vui sống hòa điệu với chim muông núi rừng. Sáng ra sườn núi hái thuốc và hoa quả, rau củ đem về ăn, chiều công phu tu tập. Cuộc sống thật an bản và thanh đạm. Vị sư tuổi vào khoảng 60. Còn chú tiểu không có họ tên, chỉ biết thầy gọi mình là Tiểu sơn lâm, một cậu bé ở núi rừng. Không có ai đùa giỡn nên chàng chỉ biết làm bạn với thú rừng như khỉ, nai, voi, thỏ... Chàng biết nói tiếng của chúng, kêu như chim, hú như vượn, rống như voi rất tài tình và chúng cũng thân thiện vui đùa với chàng như một người bạn đồng núi. Mười tám năm đã qua. Nay chú tiểu trở thành một thanh niên có gương mặt tươi sáng và thân hình vạm vạp trong thật phương phi, tuấn nhã.

Một lần trong tháng, vị thầy thường đem thuốc cây cỏ xuống núi bán hoặc đổi chác gạo muối tương chao đem về thọ dụng. Nhưng đặc biệt sáng nay, ngày đầu xuân Mậu Dần 1938 chú tiểu được phép theo thầy hạ sơn, nên thầy dặn dò rất kỹ : « Ở trên núi có nhiều rắn rết cọp voi tuy dữ dằn nhưng nếu ta thận trọng thì không có gì xảy ra. Chớ ở chốn thị thành có nhiều hiểm nguy mà ta không lường trước được. Vậy khi nào thầy bảo coi chừng thú dữ thì con nên thận trọng tránh xa nhé. » Chú tiểu vâng dạ rồi hai thầy trò vác gùi xuống núi. Vào chợ trao đổi xong thì thầy trò định vác gạo muối trở về.

Tiểu Sơn Lâm để ý nãy giờ thấy từ chợ đến chân núi có một con vật lạ lẻo đẹo theo sau mình. Khi chàng quay lại thì nó nhe răng cười chào đón. Chàng lấy làm lạ nên thưa hỏi thầy thì được thầy bảo : « Thầy cũng đã để ý đến nó lâu rồi ! đấy là con Cọp thị thành, nó hung dữ lắm! Con lơ mơ là nó xé xác con ra đó. Vậy con cứ thản nhiên đi và đừng xoay mặt lại nghe. Ta sớm trở lên núi !» Thế là hai thầy trò lặng lẽ im đơn đả về núi.

Sáng hôm sau ra suối định gánh nước, Tiểu sơn lâm bỗng gặp lại Cọp thị thành. Có lẽ nó đã theo chân chàng lên đỉnh núi từ hôm qua. Chàng nhớ lại lời sư phụ dạy rằng cọp này rất dữ nên chàng định quay đầu thối lui. Không ngờ vừa quay lại, chàng nghe không phải tiếng hú gầm của loài chúa sơn lâm mà là tiếng người thật trong trẻo và êm dịu : « Em đã theo gót anh lên đến đây từ ngày hôm qua. Sáng nay vừa gặp lại anh, chưa được nói gì mà anh định ngoảnh mặt làm ngơ sao ? » Anh chàng bàng hoàng, đâu dè con cọp này không những biết nói tiếng người mà lại còn rất dễ thương, đâu có giống như sư phụ dặn dò ! Thế là Tiểu sơn lâm quên đi lời thầy dạy, lần đến làm quen với Cọp thị thành và ở lại trò chuyện với nó ở bên bờ suối, suốt đến trưa mới nhớ quấy gánh nước đem về. Thế là luôn cả hai ba ngày sau, chàng hằng hái thức dậy sớm, gói bọc thức ăn đem ra suối cho Cọp thị thành ăn rồi ở đấy vui chơi đến trưa mới về. Nhưng khi về am thì như người mất hồn, nét mặt đăm chiêu, tu hành chệnh mảng vì tâm chàng đang trụ ở nơi đầu suối. Ông thầy thấy lạ nên hỏi cố sự thì Tiểu sơn lâm lập cập thưa với sư phụ mà không dám dấu diếm : « Thưa thầy ! Con cọp mà chúng ta thấy mấy hôm trước thật ra nó rất dễ thương ! Nó đã theo mình lên núi từ hôm ấy và mỗi ngày đều đợi con ở đầu suối. Chúng con vui vẻ chuyện trò không ngừng và khi đến trưa phải về tu tập thì con chợt thấy tâm

hồn mình sao trống vắng lạ! Nó có khuyên con về sống với nó ở dưới phố, nay thầy hỏi, con không biết phải tính làm sao?! » Thầy bèn ngồi xuống trên bục gỗ. Tiểu sơn lâm đến ngồi dưới chân thầy. Thầy nhẹ nhàng xoa đầu chàng và từ từ nói : « Đúng là duyên nghiệp của con rồi. Mười chín năm trước, thầy thấy con bị bỏ rơi ở chân núi nên đem về nuôi, tưởng rằng khi đã đặt ngoài vòng tục lụy, con sẽ được tu hành thanh tịnh và mau thành chánh quả. Nào ngờ nợ duyên con vẫn còn đó, nên chỉ có một lần xuống núi mà đã ra cố sự. Thôi thì ta còn biết nói gì để khuyên con khi lửa đục đang cháy mạnh trong tim con. Ta chỉ muốn nhắn gọn với con rằng hồ ly sơn hồ bại, tăng ly chúng tăng tàn. Ngày sau có khổ đau thì hãy nhớ rằng lúc nào thầy cũng nghĩ đến con ! Thôi thì, nếu con muốn xuống núi theo về sống với nó thì thầy không nỡ cản ngăn. Hai đứa ráng mà ăn thuận ở hòa, được như thế thầy cũng vui lắm rồi. »

Thế rồi sáng hôm sau Tiểu sơn lâm dắt Cọp thị thành ra mắt sư phụ. Đánh lễ tạ từ ngài xong, hai người hạ sơn về phố sanh sống.

Xuân hạ thu đông bốn mùa trôi nhanh, nay đã tròn một con giáp. Một sáng mùa thu năm Canh Dần 1950, thầy nay đã già trông thấy rõ, lưng còm dáng đi chậm chạp, tay ôm bình ra suối định múc nước. Xa xa ở đầu ghềnh có một bóng người ngồi, tay chống cằm trong thật thiếu não. Đi gần tới thì bóng dáng này đối với thầy đâu có xa lạ. « À Tiểu sơn lâm, con đã về thăm thầy ? - Dạ thưa thầy. » Thế là hai thầy trò ôm nhau khóc đậm đà, rồi hai người ngồi xuống bên bờ suối tâm sự. Tiểu sơn lâm giờ đây không còn là một thanh niên khôi ngô tuấn tú nữa. Mặt chàng tiều tụy, quần áo nhàu rách. Chàng kể lại rằng bốn năm đầu vợ chồng sống thật hạnh phúc, bốn năm giữa nắng mưa thất thường, bốn năm cuối là địa ngục trần gian, bị vợ mắng chửi thậm tệ mỗi khi anh làm trái ý, lại có khi còn bị cấu xé nữa, trông thật thảm thương. Tánh chàng vốn nhu hòa nhưng khi phối hợp với tánh vợ trở thành nhu nhược. Nên mỗi lần muốn về thăm sư phụ, bị vợ cản trở mà không dám cãi lời. Nhưng kỳ này chàng nhớ đến lời dặn của thầy và nhất quyết trở về núi xin thầy cho tu trở lại. Thầy bảo rằng thầy đã đoán biết hết mọi sự nhưng vì duyên nợ tiền kiếp của con quá nặng mà không sao cản nổi. Nhưng nay con đã dứt nghiệp, thầy sẵn sàng đón nhận con trở về. Mong rằng giờ đây con đã hiểu ra nỗi khổ cuộc đời và đủ lòng tinh tấn để tiếp tục tu hành cho đến ngày viên mãn. Thế là từ đạo ấy, Tiểu sơn lâm tu tập không còn chệnh mảng, một lòng không đổi dời, dù cho Cọp thị thành có đến nơi ỉ ôi than khóc.

Đến đây kết thúc câu chuyện ngày xưa xảy ra cách đây 60 năm về Cọp núi Tà Lơn. Nay là năm 2010. Chúng ta thử đoán xem trong năm Canh Dần này, Hồ Kim có ảnh hưởng gì đến thế cuộc và đời sống hiện tại hay không?!

Các nhà phong thủy cho rằng năm nay có nhiều xáo động bất ngờ vì Canh là canh tàn quạ mổ và Dần lại hung hãn khó lường. Vả lại can Canh thuộc mạng Kim và chi Dần thuộc mạng Mộc nên cây cối mà chạm búa rìu thì sao tránh khỏi bị đốn.

Còn đối với Phật tử chúng ta, năm Canh Dần có ảnh hưởng gì không ? Ta không cần bói toán cũng biết rằng với sự suy thoái kinh tế toàn cầu, năm nay đời sống con người sẽ còn gặp nhiều khó khăn. Kinh tế quốc tế vẫn chưa phục hồi. Bạo động vẫn bao trùm cả thế giới. Thiên tai hoành hành khắp năm châu. Đây là biểu tượng cái vô vuốt của ông Cọp hay chỉ là do tâm chúng sanh loạn động rồi sinh biến ?

Con người vì cộng nghiệp mà phải gánh chung những nghiệp báo cho nhau. Tuy nhiên đối với nhà Phật, dù có thiên biến vạn hóa, pháp giới cũng chỉ là một. Sự sống con người đều tương tức và tương nhập với tất cả vạn vật trong trời đất.

Điều đáng thương nhất là con người thường tưởng rằng mình là độc nhất nên hay chấp ngã ái, ngã sở là trên hết rồi xem thường kẻ khác và vạn vật xung quanh. Vì vậy mà trước cảnh núi rừng bị tàn phá, sông biển bị ô nhiễm, đất mẹ bị thiên tai bão lụt, tâm vẫn thờ ơ không đoái hoài thương xót. Tâm người bị giá trị kim tiền lũng đoạn một cách trầm trọng và con người đang ráo riết chạy theo các lợi nhuận vật chất. Toàn cầu hóa thiếu chánh kiến và chánh mạng, sự phát triển không hài hòa làm cho đời sống con người hụt hẫng ngày càng điêu linh, khổ sở. Bạo động trong xã hội không dừng leo thang. Dân chúng và trẻ em ở những vùng khô cằn, nghèo đói ngày càng bị khốn đốn và nạn chết đói có cơ lan rộng dần. Trước thảm kịch này có nhiều người nhắm mắt rút vào vỏ sò để được an lành thụ hưởng. Ai còn ai mất mặc ai, miễn sao ta sống an bình vì phước ai nấy hưởng!?

Đứng trên bình diện cá nhân, chúng ta khó có thể làm gì để thay đổi tình huống quốc tế. Tuy nhiên, người con Phật thường biết chuyển hóa nội tâm mình trước hiện tượng xảy ra bên ngoài. Hai câu kệ đầu của phẩm Song Yếu - Pháp Cú có ghi lời vàng đức Phật :

Kệ 1 :

*Ý dẫn đầu các pháp,
ý làm chủ, ý tạo,
Với tâm ý ô nhiễm,
Nói lên hay hành động,
Khổ não liền theo sau,
Như xe, chân vật kéo.*

Kệ 2 :

*Tâm dẫn đầu các pháp,
Tâm làm chủ, tâm tạo,
Với tâm ý thanh tịnh,
Nói lên hay hành động,
An lạc liền theo sau,
Như bóng không rời hình.*

Y báo đi liền với chánh báo. Khi chánh báo ô nhiễm thì y báo cũng như uế theo. Còn khi tâm tịnh thì pháp độ bên ngoài cũng tịnh; môi trường chỉ là phản ảnh của tâm.

Trong thời điểm này, phản quan tự kỷ lại tâm mình, ta thấy rõ từng tâm niệm chúng sanh đang chắt chứa quá nhiều những hạt giống không lành như bạo động, kỳ thị, hận thù, tham lam, ích kỷ, tham tài trọng sắc, lời nói gian ngoan, việc làm bất chánh. Tâm không tịnh thì làm sao Tịnh độ có được?! Cho nên, trước tiên ta cần phải đổi cái nhìn của ta về nhân sinh và vũ trụ theo đúng chánh kiến của nhà Phật rồi quán chiếu những lậu hoặc trong tâm mình mà lo tẩy trừ. Đồng thời ta hãy vun trồng hay trưởng dưỡng các hạt giống lành như từ bi, hỷ xả đang bị cỏ sậy che lấp. Hành được như thế thì tâm ý sẽ thanh tịnh hóa dần dần. Sáu căn sẽ không còn chạy theo sáu trần. Không làm các điều ác, thường làm các điều lành. Tâm ý sẽ được điều phục và hai nghiệp thân khẩu cũng thanh tịnh liền sau. Hoặc ngược lại, thân khẩu thanh tịnh, Ý cũng thanh tịnh theo. Đó là ta biết tu hành đúng theo huấn từ của ba đời chư Phật : "Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành, tự tịnh kỳ ý, thị chư Phật giáo". Có nghĩa là "Không làm các điều ác, hãy làm các hạnh lành, giữ tâm ý thanh tịnh, chính lời chư Phật dạy" [Kinh Pháp Cú 183 phẩm Phật đà].

Tới đây chắc có bạn thắc mắc hỏi rằng tu Phật chỉ có bấy nhiêu đó thôi sao?

Vào thời nhà Đường ở Trung Hoa, có quan thị lang Bạch Cư Dị một hôm đi dạo ngang cổng chùa thấy có một thiền sư tên Ô Sào đang ngồi tham thiền trên tảng cây đại thọ. Quan thấy gai mắt liền hỏi:

-Bộ hết chỗ ngồi sao mà thầy lựa chỗ hiểm nghèo như thế?

Thiền sư ung dung trả lời:

-Coi vậy chớ chỗ ngồi của tôi còn vững hơn chỗ ngồi của quan đấy!

Ngài Bạch Cư Dị ngạc nhiên:

-Chỗ tôi ngồi có gì đáng ngại đâu!

-Thưa chỗ của quan trên có vua, chung quanh có đại thần, dưới có dân chúng. Hễ được lòng vua thì quần thần ganh tị. Còn được lòng dân thì có khi mất lòng vua. Tính mạng của đại quan tùy thuộc nơi vua và các quần thần. Như vậy làm sao có thể gọi là vững chắc hơn cái chảng ba đại thọ này.

Bạch Cư Dị nghe xong chịu phép, im lặng một hồi rồi hỏi tiếp:

-Thầy có thể cho tôi biết thế nào là Phật pháp không?

-Dạ được. Đó là: "Chư ác mạc tác. Chúng thiện phụng hành. Tự tịnh kỳ ý. Thị chư Phật giáo".

Bạch Cư Dị cũng y tặc cũ, nghe xong liền cười bảo:

-Những điều thầy nói, con nít lên ba cũng biết.

Thiền sư mỉm cười:

-Thưa vâng, nhận xét ngài rất đúng. Con nít lên ba cũng biết được, nhưng ông già 60 tuổi chưa chắc đã làm xong !

Thế là ngài Bạch Cư Dị im lặng thêm lần nữa. Rồi sau đó thường xuyên tìm đến thiền sư Ô Sào để học đạo.

Nói nôm na là trong vườn hoa A lại da thức của chúng ta có sẵn mọi chủng tử thiện và ác, tùy cơ duyên mà chúng phát khởi. Nếu ta biết theo đúng chánh pháp, vun trồng và tưới tắm những hạt giống lành, thì vườn bông sẽ đơm hoa kết trái. Bằng không thì vườn sẽ điêu tàn, cây hoang cỏ sậy sẽ nương theo chiều gió mà phát triển và che lấp giống lành. Quán nghiệm đến đây chắc chúng ta cũng tự biết rằng mọi người cần phải làm gì rồi. Tất nhiên là phải công phu tu tập nhiều hơn nữa để rồi hồi hướng cho tất cả chúng sanh đang lặn hụp trong cảnh lăm than này. Can Canh và chi Dần chỉ là biểu hiện của trời đất. Lý đáng tâm người mới là nơi phát xuất ra mọi sự. Nó tuy vô hình nhưng chuyển hóa được tất cả vạn hữu trên đời.

Sau đây chúng tôi xin lạm bàn về cá tính của loài Cọp. Người ta thường bảo rằng Cọp là loại thú rừng hung bạo nhất nhì, cần phải tránh xa. Nhưng thử hỏi loài vật nào hung hãn nhất trên quả địa cầu này? Thật ra hùm beo đâu có đáng kể! Nếu loài thú biết nói tiếng người, chắc chúng sẽ tố cáo lên Ngọc Hoàng (?) rằng chính con người mới là sinh vật tham lam độc ác nhất trên quả đất này. Họ giết tất cả thú vật để ăn dùng, không chừa hiền thú và cũng không tha ác thú. Và khi giết vật, thời giết hàng loạt không xót thương; có loại gần như đã tiệt giống. Con người lại còn biện luận rằng vật sinh ra là để cho người tiêu dùng!?

Cho nên khi chúng ta luận bàn về Cọp và cho rằng Cọp chỉ biết hung hãn là ý nghĩ chủ quan và thiếu cận. Theo kinh Phật, loài vật nào cũng có Phật tánh. Nhưng vì kiếp

trước có lẽ quá sân hận nên đời này đành phải chịu mang da thú. Nhưng trong tâm cạp vẫn còn hạt giống từ bi. Chỉ cần gặp duyên là phát sinh trở lại. Cho nên trong phim phóng sự thường kể lại có loài thú dữ như cạp, sư tử dù có giết linh dương mẹ ăn thịt đi nữa, nhưng khi trông thấy thú con lăn lóc bên xác mẹ cũng biết khởi tâm từ. Thay gì giết trọn mẹ lẫn con, chúng lại tha linh dương con đem về nuôi dưỡng bảo bọc.

Loài người cũng như thế. Dù tướng trạng có vẻ hung ác bạo tàn, nhưng trong tâm khảm lúc nào cũng có sẵn hạt giống từ bi. Quý vị có còn nhớ câu "đồ tể buông dao cũng thành Phật" đó không? Vì vậy người tu Phật chỉ cần sức nhớ lại tâm mình luôn có Phật nhân, mở rộng tâm từ, buông bỏ hận thù, tu hành chân chính, nuôi dưỡng từ bi tâm, rồi sẽ có ngày cũng thành Phật.

Vã lại trong kệ 5 phẩm Song yếu, Phật đã dạy :

*Với hận diệt hận thù,
Đời này không có được.
Không hận diệt hận thù,
Là định luật ngàn thu.*

Và kệ 197 phẩm An lạc :

*Vui thay chúng ta sống
Không hận giữa hận thù.
Giữa những người thù hận,
Ta sống không hận thù.*

Vậy nếu hôm nay ta chịu lìa bỏ hận thù, không những trong hiện tại, tâm ta được nhẹ nhàng vui sống mà mai kia hoặc kiếp sau khỏi sợ phải trả nợ ân oán giang hồ, và biết đâu người người sẽ tri ân và trở thành bạn trung tín của ta sau này.

Sau đây chúng tôi xin kể tiếp từ bi tâm hành ở mức độ cao thượng hơn với truyện con bò cạp (scorpion):

Có hai thiền giả ra bờ suối ngồi thư giãn. Bỗng một ông nhìn xuống nước thấy có một con bò cạp bị rơi xuống lòng suối. Ông bèn vớt lên để nằm trên mõm đá. Không ngờ trong lúc vớt lên bị nó chích cho một cái đau điếng. Xuyết xoa vài tiếng rồi vị thiền gia tiếp tục đằm đạo.

Nhưng trước khi về liêu, ông lại nhìn sang phiến đá để kiểm soát lại con bò cạp. Nào ngờ nó lại tuột thêm một lần nữa xuống suối. Với bàn tay đang sưng vù, ông không ngần ngại vớt nó lên lần thứ hai. Dĩ nhiên kỳ này, con bò cạp cũng không tha ông. Thái độ này làm cho sư đệ bất nhẫn mà thốt lên rằng: "Sư huynh vớt nó lần đầu, đệ cảm thông và rất tán thán. Nhưng đến lần thứ hai thì đệ xin chịu thua. Sao huynh đại dột thế?!"

Ông sư huynh mới ôn tồn bảo rằng: " Chuyện bò cạp chích là thói quen của nó, còn chuyện huynh cứu nó là phận sự của huynh, hai cái không có dính dấp gì với nhau cả ".

Đây là loại từ bi tâm vô thượng gọi là vô duyên từ. Không phải ai cũng thực hiện được. Chúng ta hãy ráng giữ gìn trường dưỡng tâm này trong tim. Biết đâu ngày nào nó sẽ trở thành hiện thực.

Sau cùng chúng tôi xin có đôi lời bình về câu chuyện ngày xưa. Chớ không thì sẽ có thêm người nghĩ rằng nữ nhân là cạp thị thành thì thật là quá đáng!

Tất nhiên Tiểu sơn lâm và Cạp thị thành đã có duyên nợ từ kiếp trước. Nghiệp lực quá nặng nên mười chín năm tu hành dưới sự giáo dưỡng của sư phụ mà vẫn chưa đủ để

hóa giải. Vậy đây xin hỏi phải tu đến mức độ nào, đạo lực của người tu hành mới có thể hóa giải được nghiệp chướng ?

Phòng như cách xử lý của ba nhân vật trong truyện, nhất là của vị thầy có khác đi thì cục diện có thể thay đổi hoàn toàn và kết cuộc sẽ khả quan hơn. Thay vì vị thầy cam lòng cho đệ tử xuống núi với Cọp thị thành, thầy có thể phản ứng tích cực hơn mà vẫn không xa lìa Phật pháp. Nhất là khi thầy đã nhận diện rằng thiếu nữ thị thành tánh tướng như cọp, mà đệ tử tuổi Mùi thì sự bảo vệ trò rất ư cần thiết. Nếu sau này nghiệp không chuyển hóa nổi thì trò sẽ bị tướng tinh cọp hợp hồn thôi. Vả lại học trò chưa hề biết đến xã hội đời sống bên ngoài mà đành cho phép xuống núi thì hỏi sao tăng ly chúng, tăng không tàn sao được?! May thay tâm ông rất từ bi nên biết dọn sẵn con đường mai hậu cho trò. Bằng không thì Tiểu sơn lâm chắc phải suốt đời trả nghiệp không biết ngày nào mới xong.

Điều trầm trọng nhất là tâm thầy đã chấp trước về vấn đề luyện ái nam nữ nên đối với thầy, nữ chẳng khác nào cọp cần phải lánh xa. Về phần lý, nhận định thầy có phần đúng vì khi đã tu thì không nên để tâm mình vướng mắc vào tình cảm nam nữ, sớm muộn gì cũng bị sa bẫy. Nhưng về phần sự thì có lẽ thầy bị thiên kiến che lấp nên thiếu linh hoạt và cư xử vụn vặt, tạo mối nguy cho trò. Phải chi trước khi xuống núi, thầy chịu khó giải bày cho đệ tử mình biết thế nào là hiểm nguy của người tu mỗi khi phải đi vào chốn thị thành để cho trò biết mà cảnh giác đề phòng. Thay vì báo động mập mờ, thầy cần phải nói rõ ra thực chất của sự hiểm nguy để Tiểu sơn lâm khỏi nghĩ sai lầm rồi sau đó tự khám phá ra Cọp thị thành có giọng nói êm dịu và không dữ tợn như thầy đã nói, thì làm sao trò còn có thể tin thầy được nữa?! ,

Cọp thị thành lẽo đẽo theo sau hai thầy trò. Thầy lại thiếu tế nhị mà bảo rằng "Cọp thị thành nó hung dữ lắm! Con lơ mơ là nó xé xác con ra đó." Đây là lời nói gây họa. Nếu Cọp thị thành không nghe rõ lúc ấy, thì sau này Tiểu sơn lâm chắc cũng có lúc lơ đãng kể lại giai thoại này khi vợ hỏi, thì trách sao cô nàng không phản ứng mạnh là không cho chồng về thăm thầy nữa. Có những trường hợp sau khi con đi lấy vợ, cha mẹ chồng thấy con mình dần dà không trở về thăm cha mẹ. Hỏi ra thì mới biết lúc đầu ông bà lỡ ra mặt chống báng trong việc lựa chọn con dâu, và nàng chính là đối tượng được chiếu cố. Ở đây ông thầy quá thương đệ tử nên chỉ biết lo bảo vệ cho trò mà quên mất đối xử với đối tượng. Thầy đã lỡ lời tạo khẩu nghiệp, đành phải mang bình ra suối múc nước cả mười hai năm trời !

Phải chi thầy biết đem Phật pháp ra ứng xử đúng kế cơ kế lý thì có lẽ tình hình sẽ được khai phóng và nghiệp báo giữa Tiểu sơn lâm và Cọp thị thành cũng được hóa giải. Biết đâu nàng sẽ ở lại núi rừng, xin thầy dựng am tu hành và thành chánh quả như cô Ma Đăng Già dù đã có lúc khởi tâm tà vạy trước hào tướng của ngài A Nan, nhưng sau khi được đức Phật khai thị, cô đã chứng thánh quả.

Tóm lại năm Canh Dần hứa hẹn nhiều đột biến vô chừng. Nhưng nếu tâm ta vững bền thì mọi việc sẽ nhẹ nhàng trôi qua. Cọp có sức mạnh phi thường. Nếu ta biết ứng dụng cái năng lực dũng mãnh này vào công việc thì mọi khó khăn chỉ là những trạm thử thách tạo cho ta thêm phần phấn chấn để vươn lên. Tu tập từ bi và trí tuệ sẽ giúp ta lèo lái qua những con tròng vô định hướng.

HẾT

